

tid. Den maa i det mindste omfatte Formiddagen. I Pastorater med flere Kirker finder nu om Stunder alle Gudstjenesterne i Sommertiden ogsaa gerne Sted i Løbet af Formiddagen, men i det mindste fra Begyndelsen af Oktober til Slutningen af April vil der være mange Sogne, der har Kirketid først paa Eftermiddagen. Vi henstiller til alvorlig Overvejelse, hvorledes der kan tages et Hensyn til disse Sogne.

Naar vi saa stærkt fremhæver en *Helligdagslovgivnings-Hovedsag som Fredning af Kirkegængere mod andre Pligter*, skal ikke dermed være sagt, at Lovens Bekæmpelse af, hvad der er usømmeligt Brud paa Søndagsstemningen, skulde være værdiløs. Navnlig maa man med Tak paaskønne, at der tænkes paa at beskytte Kirketjenesterne mod al forstyrrende Larm. Dette maa formentlig gælde Gudstjenester ogsaa til andre end de ordinære Tider.

Det særlige Spørgsmaal om Restaurationsdrift og Forlystelser efter Midnat Aftenen forud for en Helligdag synes at have været Anledningen til Lovforslagets Fremsettelse nu. De indsendte Andragender maa vel have givet Stødet. Vi maa mene, at disse Andragender stammer fra Kredse, der i Forhold til hele Folket maa betegnes som *et lille Udsnit af Folket med andre Interessesser end Hoveddelen af Befolkningen i Danmark*. Fra den ene Side synes det kun at blive et Spørgsmaal om forøget økonomisk Udbytte for Enkeltpersoner eller Interesser, fra den anden Side om en Udvidelse af Retten til Adspredelse hos en lille, forholdsvis velstillet Befolkningsdel. Og man maa finde, at dette Krav om Udvidelse af Restaurations- og Forlystelseslivet *ganske har tilsidesat Hensynet til dem, der som tjenende er ansat derved*. Og Forslaget forekommer os at være et alvorligt *Tilbageskridt* i den paabegyndte Bevægelse i Retning af at sikre de tjenendes Frihed — et Tilbageskridt, som vi ikke kan undlade at henlede Opmærksomheden paa, da disse Bestemmelser (uanset dette ganske særlige Publikums eget Ønske og Forhold til Kirkegang) vil lægge væsentlige Hindringer i Vejen for, at Betjeningen, som derved er bundet i deres Pladser til sent paa Natten, kan faa en rimelig Fritid samt Mulighed for at deltage i Helligdagens Gudstjeneste. Vi maa finde det betænkeligt, om man indfører Bestemmelser, der *hindrer forskellige Fags Udøvere i at være Kirkegængere*. Økonomisk Gevinst for enkelte synes os ikke at retfærdiggøre et saa alvorligt Indgreb i den arbejdende Betjenings kirkelige Ret.

Disse Andragenders Vægt er da ikke stor. Den stadige Henvisning til udenlandske *Turister* falder ogsaa flov. Det er jo ikke Turisterne i Almindelighed, men nogle ganske faa af en Type, som ikke vækker stor Respekt. Om Udlændinge opdagede, at Danmark var et Land, hvori Hensynet til Kristendommen og Gudstjenesten betyder noget, det kan næppe være nogen Landsulykke for os.

Derimod er det en alvorlig Sag, at *Politiet* i Danmark synes at mene, at Forholdene har taget en saadan Udvikling, at Politiet ikke magter dem under den nugældende Lovgivning. Dette Spørgsmaal, om *virkelig* Forbudet medfører et større Onde, fordrer en alvorlig Undersøgelse. Men vi mener at maatte fremhæve, at netop kun efter en meget alvorlig Undersøgelse bør disse Politiets Bekymringer medføre en ændret Lovgivning, da her jo atter kun er Tale om et Faatal af Mennesker i Forhold til Landets samlede Befolkning.

Men selv om Hovedregelen her maatte blive ændret, henstiller vi, at man (allerede af Sømmelighedshensyn) lader Aftenerne før Juledag og Paaskedag samt Dagene Juledag, Skærtorsdag, Langfredag, Paaskedag og Pinsedag faa en særlig Fredning.

Det er givet, at man ikke ved Helligdagslovgivning kan *skabe* det kristelige Trosliv, som det er Kirkens Opgave at fremme hos sine Medlemmer, d. v. s. praktisk talt hele det danske Folk. Men en Statsmagt, der vil være loyal efter Grundlovens § 3, maa se det som en Opgave at give Lovregler, der uden at virke som Tvang dog beskytter Folkekirkens Medlemmer i denne Sag. Saadanne Bestemmelser vil ikke tilbageføre Mennesker, der — uanset om de er forblevet i Folkekirken eller ej — har afbrudt Forbindelsen med den kristne Kirke. De vil heller ikke betyde stort for dem, der staar afgjort i Kirken. Men vi maa finde, at der bør vises betydelig Varsomhed af Hensyn til *den meget talrige Del af vort Folk, som ikke ønsker at bryde med Kirken*, men som ved det meget betydelige Indgreb, der vil ske i Helligdagens Fred, hvis nærværende Forslag ophøjes til Lov, af mange forskellige Kræfter vil blive draget bort fra det kristne Ansvar over for Helligdagen. *Det vil svække den*